

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Direct Parcel Distribution CZ s.r.o.**, se sídlem Modletice 135, Říčany u Prahy, zast. Mgr. Klárou Zábrowskou, advokátkou se sídlem Rybná 716/24, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č. j. ČTÚ-50 165/2013-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, č. j. 6 A 211/2013 - 127,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2018, č. j. 6 A 211/2013 - 127, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo výrokem I. podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 9. 2013, č. j. ČTÚ-50 165/2013-603 (dále jen „rozhodnutí předsedy Rady“), a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. městský soud rozhodnul o náhradě nákladů řízení.

[2] Žalobkyně se v lednu 2013 obrátila na žalovaného, aby vydal rozhodnutí podle § 37 odst. 3 písm. d) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách). Žádala, aby posoudil, zda služby, které poskytuje, jsou službami poštovními.

[3] Rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 3. 2013, č. j. ČTÚ-7 673/2013-610/IV. vyř. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo výrokem I. rozhodnuto, že služby nabízené žalobkyní pod názvem „DPD CLASSIC“ a „DPD Private“ podle všeobecných obchodních podmínek ze dne 1. 2. 2013 účinných ode dne 1. 3. 2013

jsou poštovními službami, a výrokem II. bylo rozhodnuto, že služba nabízená žalobkyní pod názvem „Vnitrostátní přeprava nadrozměrných zásilek“ podle výše uvedených všeobecných obchodních podmínek není poštovní službou. Žalobkyně se domáhala zrušení výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutím předsedy Rady byl rozklad zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo ve výroku I. potvrzeno.

[4] Věc je před NSS projednávána již podruhé. Rozsudkem městského soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 6 A 211/2013 - 88, bylo rozhodnutí předsedy Rady podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. již jednou zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně poštovní služby neposkytovala. NSS toto rozhodnutí ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 14. 3. 2019, č. j. 9 As 27/2018 - 82, zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro podstatný nesoulad mezi jeho originálem a stejnopisem. Současně městský soud upozornil, že v mezidobí došlo k otázce výkladu pojmu „poštovní služba“ k relevantnímu judikатурnímu vývoji. Poukázal zejména na rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 - 61, a rozsudek Soudního dvora EU ze dne 31. 5. 2018 ve spojených věcech *Confetra a další*, C-259/16 a C-260/16.

[5] V nyní napadeném rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 6 A 211/2013 - 127, setrval městský soud na předchozích právních závěrech.

[6] Jádrem sporu je výklad pojmu *poštovní služba* podle zákona o poštovních službách a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008 (dále jen „poštovní směrnice“).

[7] Městský soud se ztotožnil s právními úvahami a závěry uvedenými v rozsudku městského soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 197/2013 - 96, potvrzených NSS rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 - 71 (dále též „*věc Geis parcel*“). Zákon o poštovních službách byl na základě těchto rozsudků vyložen a aplikován eurokonformním způsobem, soud proto neshledal důvod obrátit se na Soudní dvůr EU s žádostí o posouzení předběžné otázky.

[8] Podle rozsudku ve věci *Geis Parcel* je zapotřebí vyjít z toho, že poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (§ 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). K uzavření poštovní smlouvy je nezbytný projev vůle provozovatele poskytnout poštovní služby každému zpřístupněním poštovních podmínek v každé provozovně a způsobem umožňujícím dálkový přístup a přijetí této nabídky kýmkoliv z neomezeného okruhu osob (§ 4 odst. 1 a 2 zákona o poštovních službách). Bez uvedeného projevu vůle provozovatele nelze vůbec hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy, tedy ani o její věcné náplni, jež zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Poskytování poštovních služeb (uzavírání poštovních smluv) je nutné odlišit od zasílatelství (uzavírání zasílatelských smluv), čemuž svědčí i skutečnost, že cílem poštovní směrnice bylo otevřít trh s poštovními službami konkurenci, nikoli omezit podnikatele, kteří chtějí podnikat v jiných odvětvích (např. zasílatelství). Společnost Geis Parcel CZ s.r.o. (tato společnost podala ve věci *Geis Parcel* obdobnou žádost jako žalobkyně – poznámka NSS) poštovní služby neposkytovala, jelikož nabízela zasílatelské služby

pokračování

[uzavírání zásilkových smluv podle § 601 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku] a její zákazníci byli pouze podnikatelé.

[9] Podle rozsudku NSS ve věci *Geis Parcel*, rozlišuje poštovní směrnice v souladu s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 16. 11. 2016 ve věci *DHL Express (Austria) GmbH*, C-2/15, mezi všeobecnými a ostatními poštovními službami. Zároveň rozlišuje tři skupiny poskytovatelů poštovních služeb: určené poskytovatele všeobecných poštovních služeb (viz čl. 4 poštovní směrnice), poskytovatele všeobecných poštovních služeb a poskytovatele ostatních poštovních služeb. Pouze prve uvedenému okruhu poskytovatelů lze stanovit povinnosti podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice, tj. poskytovat všeobecné služby, a to trvale, ve stanovené kvalitě, na nediskriminačním základě, ve všech místech na území členského státu, za dostupné ceny, pro všechny uživatele a nejméně pět dní v týdnu; i s ohledem na rozsudek ve věci *DHL Express (Austria) GmbH* lze toto ustanovení považovat za *acte claire*.

[10] Zákon o poštovních službách rozlišuje mezi základními poštovními službami, mezi něž řadí všeobecné poštovní služby podle čl. 3 odst. 4 poštovní směrnice a přidává některé další, a ostatními poštovními službami, jež nedefinuje. Dopadá ale pouze na poštovní služby (zahrnující zpravidla poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky), které jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy, přičemž uzavření takovéto smlouvy musí být umožněno každému, kdo se dostaví do provozovny a v mezích a způsobem upraveným v poštovních podmínkách její uzavření požaduje. Všem provozovatelům poštovních služeb tak byla zákonem o poštovních službách stanovena kontraktační povinnost. Zákon o poštovních službách tudíž dopadá pouze na služby, které (i) zpravidla zahrnují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a jsou prováděny za účelem dodání poštovní zásilky příjemci (§ 1 odst. 2 věta druhá zákona o poštovních službách) a zároveň (ii) jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených podmínek (§ 1 odst. 2 věta první zákona o poštovních službách ve spojení s § 4 a 5 zákona o poštovních službách).

[11] Jelikož povinnosti podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice, včetně povinnosti poskytnout služby každému, lze uložit pouze určenému poskytovateli všeobecných poštovních služeb a zároveň jedním ze znaků poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách je povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým (a tedy i poskytnout poštovní službu každému), dopadá zákon o poštovních službách pouze na (základní i ostatní) poštovní služby poskytované určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb, tedy těmi, kteří jsou držiteli poštovní licence podle § 21 zákona o poštovních službách (tj. pouze na Českou poštu, s. p.). Pokud společnost *Geis Parcel* nebyla určeným poskytovatelem poštovních služeb, nemohla poštovní služby poskytovat. Jinak řečeno, nebyla-li povinna poskytovat poštovní služby každému, kdo o to požádal, ve veřejně přístupných provozovnách a za předem zveřejněných poštovních podmínek, a ani tak nečinila, nebyly její služby zákonem o poštovních službách vůbec regulovány.

[12] Městský soud doplnil, že důvodem pro odlišení od rozsudku č. j. 2 As 121/2016 - 71 není, pokud společnost *Geis Parcel* poskytovala služby pouze podnikatelům, zatímco žalobkyně je poskytuje široké veřejnosti. Pro posuzovaný případ není okruh zákazníků rozhodný, neboť na žalobkyni nedopadá zákon o poštovních službách a z principu smluvní autonomie plyne, že zásilkové smlouvy může uzavírat s kýmkoliv.

[13] Oproti předcházejícímu rozhodnutí městský soud doplnil, že shora uvedené závěry částečně korigovaly rozsudky NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017– 61 (dále též „*věc IN TIME SPEDICE*“), a Soudního dvora EU ve věci *Confetra*. Avšak ani z nich nelze analogicky dovodit, že by poštovní směrnice vyžadovala, aby podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služeb expresních zásilek, které poskytují služby spočívající v třídění, přepravě a dodání poštovních zásilek, byly vnitrostátním právem zařazeny mezi poskytovatele poštovních služeb.

[14] Zásadní pro uzavírání poštovní smlouvy je, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a tedy jako poskytovatel poštovní služby. Nezbytným je projev vůle poskytnout nabízenou službu každému, formou předpokládanou zákonem a přijetí takové nabídky kýmkoliv z neurčitého, nijak nespecifikovaného počtu osob, jež se dostaví do provozovny a podáním zásilky vyjádří svůj souhlas poštovní smlouvu uzavřít a zaplatit za to dohodnutou cenu. Bez projevu vůle poskytovatele nelze hovořit o nabídce k uzavření poštovní smlouvy a tedy ani o jejím věcném naplnění.

[15] Na setrvalém názoru městského soudu nic nemění ani rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 17. 10. 2019, č. j. Konf 14/2019 – 14.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[16] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že ačkoliv se jedná o jeho druhou kasační stížnost ve věci, nelze ji mít za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[17] Namítá, že je rozsudek nepřezkoumatelný, a to hned z několika důvodů. Městský soud vycházel ze shora uvedených rozsudků druhého a prvního senátu NSS, které však jsou vzájemně v rozporu, a to zejména v otázce, zda je kontraktační povinnost znakem odlišující poštovní služby od obdobných, anebo zda se jedná až o sekundární důsledek a právní řád poštovní služby de facto nijak nedefinuje. Uvedené rozsudky se liší rovněž v hodnocení, zda zákon o poštovních službách dopadá výhradně na Českou poštu, s. p., či naopak nelze vymezit, kdo je provozovatelem poštovních služeb. Stěžovatel se nicméně neztotožňuje ani s jedním z těchto rozsudků. Z napadeného rozsudku není ani patrný jednoznačný právní názor, kterým se má stěžovatel řídit, ani to, jakým způsobem městský soud reagoval na povinnost uloženou NSS zohlednit judikaturní vývoj ve vztahu ke sporné otázce.

[18] Soud s odkazem na rozsudek NSS ve věci *Geis Parcel* konstatoval, že znakem poštovní služby je kontraktační povinnost ve smyslu § 4 zákona o poštovních službách. Stěžovatel trvá na argumentaci, že § 4 zákona o poštovních službách i příslušná ustanovení poštovní směrnice je třeba vykládat dle jejich účelu, tedy tak, že provozovatel poštovních služeb je povinen uzavřít poštovní smlouvu s tím, kdo její uzavření požaduje v mezích poštovních podmínek a tato povinnost se vztahuje pouze na tzv. základní poštovní služby. Kontraktační povinnost není definičním znakem poštovních služeb ani podle aktuální judikatury Soudního dvora EU, podle níž je poštovní službou činnost spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek a poskytovatelem poštovní služby

pokračování

je takový podnik, který poskytuje již jen jednu z takových činností, nejedná-li se jen o přepravu.

[19] Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nabízí poštovní služby. Závěry městského soudu jsou ale opačné. Stěžovatel má za to, že nejprve je třeba zkoumat, zda služby, které žalobkyně poskytuje, jsou službami poštovními, a až poté se zabývat tím, zda plní všechny povinnosti poskytovatele poštovních služeb. Předpoklad zákonodárce, že provozovateli poštovních služeb budou i jiné subjekty než Česká pošta, s. p. je patrný i z tzv. liberalizační novely zákona o poštovních službách (zákon č. 221/2012 Sb.), jež měla, spolu s tzv. třetí poštovní směrnicí, za cíl otevřít trh s poštovními službami i jiným subjektům, zavést konkurenční prostředí a stanovit rovné podmínky, za kterých mohou subjekty na trhu působit.

[20] V situaci, kdy by stěžovatel musel akceptovat názor soudu, že služby žalobkyně nejsou službami poštovními, neměl by žádný právní nástroj, jak vymáhat plnění podmínek stanovených zákonem, neboť by žalobkyně této regulaci nepodléhala.

[21] Navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[22] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen pověřenou zaměstnankyní, která má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. S ohledem na opakované projednávání věci se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[24] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu.

[25] Smyslem výše uvedeného ustanovení s. ř. s. je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i zdejší soud je předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu citovaného ustanovení se vyslovil rozšířený senát např. v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, kde uvedl, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení

smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenal odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. (...) Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[26] Tento princip může být dále prolomen v případě, změní-li se skutková zjištění, právní poměry anebo dojde-li k podstatné změně judikatury na úrovni vrcholných soudů, tj. NSS, Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[27] Předchozí rozsudek městského soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 6 A 211/2013 – 88, NSS postupem podle § 109 odst. 4 pro nepřezkoumatelnost zrušil, neboť zjistil, že v posuzované věci existovalo více znění téhož rozsudku (originál a stejnopis se neshodovaly) a tudíž nebylo možné určit, jaké znění je pro účastníky závazné, ani jaké znění má kasační soud přezkoumávat. Nad rámec rozhodovacích důvodů NSS městský soud upozornil, že by v dalším rozhodnutí neměl opomenout relevantní judikaturní vývoj týkající se výkladu pojmu poštovní služba (především rozsudek NSS č. j. 1 As 207/2017 - 61 a rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech *Confetra a další*). Podstatou sporu, tedy tím, zda žalobkyně provozuje poštovní služby, se NSS dosud meritorně nezabýval. Proto je kasační stížnost přípustná.

[28] Rovněž v mezidobí došlo k rozhodnutí rozšířeného senátu týkající se sporné otázky (viz níže). Rozšířený senát posuzoval, (i) zda se zákon o poštovních službách vztahoval i na ostatní poskytovatele poštovních služeb a nejenom na držitele poštovní licence, (ii) zda byla definice poštovní služby obsažená v zákoně o poštovních službách dostatečně určitá a (iii) zda byla kontraktační povinnost provozovatele poštovních služeb definičním znakem poštovní služby.

[29] NSS přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[30] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Tuto vadu, k níž by musel přihlédnout i z úřední povinnosti, nicméně neshledal. Městský soud ve svém rozhodnutí vycházel z dosavadní judikatury, jejíž závěry na věc aplikoval či uvedl, proč dle jeho názoru naopak na věc nedopadají. Skutečnost, že tato judikatura byla následně shledána rozšířeným senátem ve vzájemném rozporu a překonána, nemá vliv na samotnou přezkoumatelnost rozsudku.

[31] Jádrem sporu je výklad pojmu *poštovní služba* podle zákona o poštovních službách a poštovní směrnice.

[32] Rozšířený senát v rozsudku ze dne 14. 9. 2021, č. j. 8 As 70/2018 – 100, na rozdíl od městského soudu, shledal rozpor mezi rozsudky NSS ve věcech *Geis Parcel* a *IN TIME*

pokračování

SPEDICE. Dovodil, že „zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění účinném do 14. 4. 2020, se vztahoval na všechny poskytovatele poštovních služeb, nikoli jen na poštovní služby poskytované držitelem poštovní licence. Poštovní službou je každá činnost, která odpovídá zákonnému vymezení obsahu poštovní smlouvy, tedy dodání poštovní zásilky nebo peněžní částky z místa podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách). Kontrakční povinnost (§ 4 odst. 2 zákona o poštovních službách) nebyla definičním znakem poštovní služby; tato povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb.“

[33] K rozsahu věcné působnosti zákona o poštovních službách, definici poštovní služby a k odlišnostem mezi poštovní službou a zasilatelstvím rozšířený senát uvedl, že „poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (§ 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). Nejde však – jak by se mohlo na první dojem zdát – o definici kruhem. Zákon sice odkazuje na poštovní smlouvu, ale zároveň jasně popisuje, k čemu poštovní smlouva slouží a dostatečně objasňuje, co je poštovní služba poskytovaná na základě poštovní smlouvy. Jak říká § 5 odst. 1 věta první zákona o poštovních službách, poštovní smlouvou se provozovatel zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. ... Provozovatel poštovní služby poskytuje jednu či více z těchto služeb: výběr zásilky (poštovní podání), třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek; ovšem samotná přeprava poštovních zásilek nepředstavuje poštovní službu, pokud je vykonávána osobou, která k těmto zásilkám současně neprovedla poštovní podání (výběr), třídění nebo dodání ... Není ani pravda, že by tato definice znemožňovala rozlišit poštovní službu například od zasilatelství. ... obsahem zasilatelství je pouhé zprostředkování přepravy, nikoli již samotná přeprava nákladů (srov. k tomu též § 2445 občanského zákoníku o smlouvě o zprostředkování). Jak plyne z výše uvedeného výkladu definice poštovní služby, podstatou poštovní služby je zejména převzetí a zpracování zásilky, často spojené s přepravou a doručením poštovní zásilky. Zasilatelství a poštovní služby tak nejsou obsahově shodné.“

[34] K povaze a rozsahu kontrakční povinnosti poskytovatele poštovních služeb pak uvedl, že „kontrakční povinnost daná kogentním ustanovením § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách (Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje) zavazuje každého provozovatele poštovních služeb. Nejedná se však a ani jednat nemůže o definiční znak poštovních služeb ... kontrakční povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb, nikoli předpokladem, aby byla určitá činnost vůbec zákonem regulována ... K podobnému závěru ostatně došel též první senát, dle něhož „kontrakční povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách nelze považovat za kritérium, které by bylo způsobilé odlišit poštovní služby od služeb jiných.“ Kontrakční povinnost je totiž „až sekundárním důsledkem poskytování poštovní služby, nikoli primárním kritériem, které by umožňovalo odlišit poštovní služby od jiných věcně shodných služeb. Zákon ukládá kontrakční povinnost tomu, kdo je provozovatelem poštovních služeb, tzn. že provozovatel poštovních služeb je povinen dodržet požadavky stanovené v § 4 zákona o poštovních službách. Pokud je nedodrží (i třeba proto, že se mylně domnívá, že takovou povinností není vázán), porušuje své zákonem stanovené povinnosti, ale neznamená to, že není provozovatelem poštovních služeb. Jinými slovy, § 4 zákona o poštovních službách stanoví povinnost, která je charakteristická pro poštovní služby, ale není vodítkem pro rozlišení, kdo je provozovatelem poštovních služeb a kdo nikoliv“ (1 As 207/2017, IN TIME SPEDICE, bod 56).“ Výklad, podle něž se povinnosti stanovené zákonem o poštovních službách (včetně

kontrakční povinnosti) vztahují pouze na určené poskytovatele, přitom podle rozšířeného senátu „vytváří i řadu dalších problémů. Například v důsledku výkladu druhého senátu by na podnikatele, kteří poskytují poštovní služby, vůbec nedopadala ustanovení o poštovním tajemství (§ 16 zákona o poštovních službách), o otevření poštovní zásilky (§ 8 zákona o poštovních službách) apod.“

[35] S ohledem na závěry vyslovené rozšířeným senátem NSS přisvědčuje stěžovateli, že rozsah působnosti zákona o poštovních službách je namíste chápat širěji, než učinil městský soud.

[36] Nelze tedy ani souhlasit s městským soudem, že klíčovým momentem pro uzavírání poštovní smlouvy je, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a jako poskytovatel poštovní služby, tedy projevuje vůli poskytnout poštovní službu každému, ve formě předpokládané zákonem a tato služba je přijata kýmkoliv z neurčitého a nespecifikovaného počtu osob.

[37] Tyto závěry ve světle rozsudku rozšířeného senátu nadále neobstojí. Městský soud se v návaznosti na uplatněné žalobní body bude muset napříště zabývat vlastním obsahem žalobkyní poskytovaných služeb z materiálního hlediska. V návaznosti na kritéria vytyčená shora uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu pak posoudí, zda se jedná o poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách. V případě, že žalobkyně svou činností naplňuje obsah pojmu poštovní služba, tedy zásilky vybírá (poštovní podání), třídí, přepravuje či dodává, nejde-li výhradně o samotnou přepravu poštovních zásilek, bude poskytovatelem poštovní služby bez ohledu na to, jak své služby označí.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bude rozhodnuto v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský (městský) soud v novém řízení i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu